

ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— "Ακούστε λοιπόν... Μοῦ φαίνεται ὅτι κάποιος πίσω μας...
 — Μᾶς παρακολουθεῖ, ρώτησε ὁ Ἀλβέρτος.
 — Αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι σχημάτισα, μὰ ὁ θόρυβος ἔπαψε...
 "Ἴσως νὰ γελάσθηκα. "Ἄς θαδίσουμε πιὸ γρήγορα.
 "Ἄφησαν πίσω τους τὸ Γυμνὸ Βουνὸ κι' ἄρχισαν νὰ πλησιάζουν πρὸς τὴν ἀγροικία.
 — "Ὅταν φύγαμε, εἶπεν ὁ Νεῦράκ, ξαφνιαστήκα πού δὲν εἶδα φῶς στὴν καλύβα τοῦ Βάλ. Ξέρουμε βέβαια τώρα ὅτι ὁ Συρζέρ δὲν βγήκε ἀπόψε ἔξω, μὰ δὲν ξέρω ἂν ὁ Βάλ τριγυρίζη στὸ δάσος. Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ θεῖος σας δυσπιστεῖ ἀπέναντί του...
 — Ναι, μὰ δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο... Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ Βάλ δὲν εἶνε κακός.
 — "Ἴσως νάχετε δίκιο...
 "Ἐξαφνα στάθηκε πάλι κι' ἀνάγκασε καὶ τὸν Ἀλβέρτο νὰ σταθῆ.
 — "Ἀκούσατε πάλι κάποιο θόρυβο πίσω μας πού ἔπαψε μόλις σταθήκαμε; Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶνε ἡ ἡχώ τῶν θημάτων μας...
 "Ἐκαναν μερικὰ θήματα καὶ ἔξαφνα ὁ Νεῦράκ εἶπε:
 — "Ἀφογκραστήτε χωρὶς νὰ σταματήσετε... Ἀκούτε πίσω μας; Εἶμαι τώρα βέβαιος ὅτι κάποιος μᾶς παρακολουθεῖ.
 — Ναι, δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, ἀπάντησε ὁ Ἀλβέρτος μὲ φωνὴ πού ἐπρόδιδε τὴ συγκίνησί του. "Ἄν ἡ νύχτα ἦταν φωτεινὴ, καὶ καθὼς ὁ δρόμος εἶνε ἴσιος, θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν διακρίνομε.
 — Ναι, θὰ εἶχαμε δεχτῆ κιόλας καμμιά σφαῖρα. "Ἄς βιαστοῦμε, καὶ περπατᾶτε πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.
 Τώρα σχεδὸν ἔτρεχαν μὲ τ' αὐτιά τους τεντωμένα πρὸς τὸν παράδοξο αὐτὸ θόρυβο πού φαινόταν ὡς νὰ ἦταν ἡ ἡχώ τῶν ἰδίων τους θημάτων.
 — Μὰ ποιὸς νᾶνε; ρώτησε ὁ Ἀλβέρτος.
 — Δὲν μπορούμε νὰ τὸ μάθουμε κι' ἂν σταματοῦσαμε ἔδῳ, θὰ διατρέχαμε μεγάλο κίνδυνο.
 — Θᾶνε χωρὶς ἄλλο ὁ Συρζέρ πού θέλει νὰ μάθη πού πάμε...
 — Πιθανόν...
 Κι' ἐξακολουθήσαν νὰ τρέχουν. Σὲ λίγο ὁ Ἀλβέρτος εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:
 — Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν τὸν ἀκούω πειὰ.
 — Μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη. Μπορεῖ νὰ μᾶς στήνη παγίδα.
 Προσπέρασαν τὰ πρῶτα σπίτια τοῦ συνοικισμοῦ καὶ δὲν ἄλλαξαν πειὰ λέξι ὡς τὴν ἀγροικία.
 — "Ἐχετε τὸ κλειδί; ρώτησε ὁ Νεῦράκ.
 — Ναι, περιμένετε.
 Τὸ χέρι τοῦ νέου ἔτρεμε. "Ἄνοιξαν τὴν ἐξώπορτα καὶ μπῆκαν μέσα στὴν αὐλή. Ἀφοῦ προσπέρασαν τὸ σταῦλο, ὁ Νεῦράκ σταμάτησε τὸ σύντροφό του:
 — "Ἄς ἀφογκραστοῦμε μιὰ στιγμὴ. Εἶμαστε τώρα προφυλαγμένοι.
 Μὰ κανένας θόρυβος δὲν ἔφτανε ὡς αὐτοῦς.
 — Δὲν φαντάζομαι νὰ μὲ ξεγέλασε ἡ φαντασία μου, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητής.
 Καὶ μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι.
 Ὁ Σαλθαῖρ εἶχεν ἀφήσει τὴ λάμπα ἀναμμένη ἐπίτηδες γι' αὐτοῦς κ' εἶχε στήσει ἕνα κρεβάτι γιὰ τὸ Νεῦράκ πλάι στὸν τοῖχο, ἀπέναντι στὴν πόρτα.
 — Θὰ εἶμ' ἐκεῖ πολὺ καλά, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς. Μὰ χωρὶς ἄλλο δὲν θὰ κοιμηθῶ καὶ πολὺ.

"Ἐσφιξαν τὰ χέρια κι' ὁ Ἀλβέρτος ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα τῆς χαμηλῆς κάμαρης. Περνώντας ἀπὸ τὴν κάμαρη τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ Ζουλιέν, ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα γιὰ νὰ δῆ ἂν κοιμῶταν. Μὰ στάθηκε κατάπληκτος στὸ κατῶφλι. Ὁ Ζουλιέν δὲν ἦταν ἐκεῖ.

— Ποῦ νὰ εἶνε, σκέφτηκε. Μήπως ἔφυγε καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὴν κόρη τῶν Μαρσενά, τὴν ὁποία ἔδιωξε ὁ πατέρας του;

Συλλογίστηκε μιὰ στιγμὴ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ θεῖο του, μὰ σκέφτηκε ὅτι ὁ Σαλθαῖρ, μόλις μάθαινε ὅτι ὁ γιὸς του δὲν ἦταν ἐκεῖ, θὰ ἔβγαινε νὰ ψάξῃ στὰ περὶχωρα, πράγμα πολὺ ἐπικίνδυνο τῆ στιγμὴ πού κάποιος ἀγνωστος τριγύριζε κοντὰ στὸ σπίτι.

Βλέποντας κατόπιν ὅτι τὸ παράθυρο τῆς κάμαρης τοῦ Ζουλιέν ἦταν μισάνοιχτο, ἀποφάσισε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀστυνομικόν.

Ξαναγύρισε λοιπὸν στὴ σάλα, ὅπου βρῆκε τὸν Νεῦράκ ἔτοιμο νὰ πλαγιάσῃ.

— Τί εἶνε; ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ὁ Ζουλιέν δὲν εἶν' ἔδῳ... Τὸ παράθυρο τῆς κάμαρης τοῦ εἶνε μισάνοιχτο...

— Θὰ πῆγε ἴσως νὰ συναντήσῃ τὴν ἐρωμένη του, ἡ ὁποία θὰ ξαναγύρισε κρυφά. Μπορεῖ τώρα νὰ διατρέχουν κ' οἱ δύο μεγάλο κίνδυνο... Πρέπει νὰ πάμε νὰ δοῦμε, κύριε Ἀλβέρτε, χωρὶς νὰ χάνουμε οὔτε στιγμὴ.

XVI

Πράγματι, ὁ Ζουλιέν εἶχε πάει νὰ συναντήσῃ τὴν φίλη του, ἡ ὁποία εἶχε ξαναγυρίσει κρυφά καὶ τὴν εἶχε συναντήσῃ στὸν κῆπο, τῆ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ὁ Νεῦράκ καὶ ὁ Ἀλβέρτος ἔβγαιναν ἔξω. Μόλις δρασκέλισαν τὸ κατῶφλι, ἕνας σκύλος στὴν αὐλὴ ἄρχισε νὰ γαυγίζει.

— Θὰ ξυπνήσῃ ὁ θεῖος μου, εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος, καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς δῆ.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικὸς. Θὰ φαντασθῆ ὅτι δὲν γυρίσαμε ἀκόμα.

Ἡ νύχτα ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε πάντοτε πολὺ σκοτεινὴ καὶ δὲν διέκριναν τίποτε ἀπ' ὅ,τι τοὺς περιστοίχιζε.

— Ποῦ νομίζετε ὅτι μπορεῖ νὰ θρῖσκεται ὁ ἐξαδέλφος σας; ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς.

— Δὲν ξέρω. "Ἄν ἡ Λουκιανὴ κι' αὐτὸς ἔδωσαν ραντεβου, θὰ θρῖσκονται στὸ περιθόλι.

— Ναι, μὰ μὲ μιὰ τόσο σκοτεινὴ νύχτα εἶνε δύσκολο νὰ τοὺς διακρίνῃ κανεὶς. Πρέπει ὡστόσο νὰ τοὺς προφυλάξουμε... Περᾶστε πρῶτος γιατί ἐγὼ δὲν ξέρω τὸ δρόμο. "Ἄς προσπαθήσουμε νὰ φτάσουμε στὸν κῆπο τῶν Μαρσενά. Θὰ ἰδοῦμε ἂν ὑπάρχη φῶς σπίτι τους.

Ὁ σκύλος ἐξακολουθοῦσε νὰ γαυγίζει.

— "Ἴσως νὰ μᾶς ἀκουσαν, εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι. Ἐξ ἄλλου ἀκούστε: ὁ σκύλος γαυγίζει στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς αὐλῆς, κοντὰ στὴν καγκελλόπορτα.

Προχωροῦσαν ἀργά.

— Κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς μας, εἶπεν ὁ νέος εἶνε μιὰ δεικτροστοιχία ἀπὸ καστανιές. Δεξιὰ μας θρῖσκεται ἡ μικρὴ πόρτα μὲ τὴν ὁποία ἐπικοινωνεῖ ἡ αὐλὴ μὲ τὸν κῆπο τῶν Μαρσενά.

— Πάμε πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος.

Ὁ σκύλος γαλήνεψε λίγο, μὰ ἐξακολουθήσε νὰ δείχνῃ τὴ δυσἀρέσκεία του μὲ μουγκρίσματα.

"Ἐφτασαν τέλος στὴν ξύλινη πόρτα.

— Εἶνε ἀνοιχτή! εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος ξαφνιασμένος.

— Θαυμάσια! Προχωρεῖτε.

“Εκαναν μερικά θήματα στο γειτονικό κήπο.

— Δέν υπάρχει έν τούτοις φως στο σπίτι τών Μαρσενά, παρατήρησε ό Νεϋράκ.

“Επειτα, ή προσοχή τους τραθήχτηκε από έναν ανάλαφρο θόρυβο στη δειτροστοιχία, σε μερικών θημάτων απόστασι από αυτούς και ό επιθεωρητής άρπαξε τό χέοι του συντρόφου του.

— Μην κινήθε! του είπε.

Ψιθυρίσματα έφταναν τώρα ως αυτούς από πολύ κοντά. Μά τά λόγια ήσαν τόσο πνιγμένα, ώστε δέν μπορούσαν νά τά καταλάβουν.

— Είν' αυτοί, είπεν ό Νεϋράκ. Είν' έδω, κοντά μας. Φώναξε με σιγανή φωνή τόν εξάδελφό σου.

“Ο Άλθέρτος δίστασε κι' έπειτα φώναξε:

— Ζουλιέν!

Τά ψιθυρίσματα σταμάτησαν.

— Πέστε του ποιός είστε, είπεν ό Νεϋράκ.

— Ζουλιέν; ξαναφώναξε ό Άλθέρτος. Είμ' έγώ, ό Άλθέρτος. Πρέπει νά σοϋ μιλήσω.

Μερικές στιγμές πέρασαν ακόμα. “Επειτα κάποιος τούς πλησίασε και ό Άλθέρτος αναγνώρισε τόν εξάδελφό του μονάχα όταν θρέθηκαν πολύ κοντά ό ένας στον άλλον.

Συγχρόνως ό Νεϋράκ θγήκε από τό σκοτάδι κι' ό Ζουλιέν αναπήδησε.

— Μή φοβάσαι, είπεν ό Άλθέρτος. Είν' ό κ. Νεϋράκ. Είδα πώς δέν είχες φως στην κάμαρή σου και θγήκαμε για νά σε θροϋμε. Διατρέχεις ένα κίνδυνο πού τόν άγνοείς κι' ό πατέρας σου θ' άντιληφθή την άπουσία σου.

— Δέν μ' ενδιαφέρει.

— “Εχεις άδικο. Αϋριο θά του μιλήσης. Μά δέν πρέπει ν' άντιληφθή ότι θγήκες έξω. “Ο σκύλος γαύγισε κι' ό πατέρας σου θά σηκώθηκε... Ξαντ...

— “Οχι, όχι, ακόμα...

“Ο Νεϋράκ επενέθη με τη σειρά του και είπε:

— “Ακούστε με, κύριε Ζουλιέν.

“Ερχόμαστε, ό εξάδελφός σας κι' έγώ από τό Μοντουρού. Κάποιος μάς παρακολούθησε ως έδω και τριγυρίζει τώρα κοντά στο σπίτι. “Ακούστε, ό σκύλος γαυγίζει πάλι... Θ' άπορήσω πολύ αν ή νύχτα περάση χωρίς νά συμβή τίποτε. “Η θέσις σας είνε στο σπίτι. “Ελάτε, γυρίστε γρήγορα, σάς περιμένουμε...

“Ο Ζουλιέν δέν άπάντησε.

— “Ακουσέ με, είπε πάλι ό Άλθέρτος, άκουσέ με...

“Ο σκύλος έκανε τώρα σαν μανιασμένος και τά γαυγίσματά του θ' άκουγόντουσαν σ' όλη την κοιλάδα.

— Φτάνει ό θεός μου νά μη θγή έξω, είπεν ό Άλθέρτος. Άγνοεί τόν κίνδυνο πού μάς άπειλεί και νομίζει χωρίς άλλο πώς είμαστε ακόμα στο δάσος.

— Ναι. Πρέπει νά τόν ειδοποιήσουμε, μά δέν μπορούμε νά ξαναγυρίσουμε μόνοι και ν' αφήσουμε τόν εξάδελφό σου έδω. — “Ελάτε, κύριε Σαλθαίρ, καταλάβετε λοιπόν ότι πρόκειται περι της ζωής σας και της ζωής της νέας πού θρίσκειται μαζί σας, είπε ό Νεϋράκ.

Αυτό τό τελευταίο επίφωνημα φάνηκε σαν νά έπεισε τόν Ζουλιέν, ό όποιος είπε τέλος:

— Ναι, περιμένετε με... θά ξαναγυρίσω.

— Βιαστήτε... “Η στιγμές είνε πολύτιμες.

“Ο Ζουλιέν χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

— “Ας πλησιάσουμε στο φράχτη, είπεν ό αστυνομικός.

Μά άμέσως έβγαλε ένα ξεφωνητό κι' έπιασε τό χέρι του συντρόφου του.

— Κυττάχτε λοιπόν εκεί!... Αυτή τη λάμψη!... Θάλεγε και νεις πώς ό ουρανός φλέγεται.

— Είνε φωτιά! είπεν ό Άλθέρτος.

— Τό ήξερα πώς ή νύχτα δέν θά περνούσε χωρίς νά συμβή κάτι... Είνε παγίδα! Τρεχάτε στην άγροικία... Πρέπει ό κύριος Σαλθαίρ νά μη θγή με κανένα τρόπο έξω...

Τά τελευταία του λόγια δέν άκούστηκαν γιατί τά σκέπασαν τά γαυγίσματα του σκύλου. “Ο Άλθέρτος ώστόσο έτρεξε.

“Η λάμψεις στον ουρανό φαινότουσαν νά σβύνουν και νά ξανανάθουν άμέσως.

“Ο Άλθέρτος, καθώς έτρεχε, στάθηκε ξαφνικά.

«Φτάνει ό Ζουλιέν νά μην άργήση, σκέφτηκε. Θά έπρεπε νά τόν περιμένω και νά μη γυρίσω χωρίς αυτόν».

Ξαναγύρισε πίσω, διέσχισε πάλι την πόρτα του φράχτη, προχώρησε μέσα στον κήπο τών Μαρσενά και φώναξε:

— Ζουλιέν! Ζουλιέν!

Τις φωνές του τις σκεπάσαν τά γαυγίσματα του σκύλου και κανένας δέν του άπάντησε. “Ενα σύννεφο καπνού άπλωνόταν τώρα στον ουρανό.

— Ζουλιέν! φώναξε πάλι, άπελπισμένα.

“Αριστερά του μιá σκιά φάνηκε: ήταν ό κ. Νεϋράκ, ό όποιος του είπε:

— Σωπάστε! Ειδοποιήσατε τόν κ. Σαλθαίρ;

— “Οχι, όχι ακόμα...

— Δώστε μου τό κλειδί της έξώπορτας και τρέξετε στην άγροικία. Πέστε μου υπάρχει καμιά έξοδος σ' αυτό τόν κήπο;

— Ναι, στην άκρη αυτής της δειτροστοιχίας.

“Ο Νεϋράκ άπομακρύνθηκε άμέσως, λέγοντάς του:

— Τρεχάτε! Τρεχάτε!

Μά ό Άλθέρτος είχε άπομείνει σαν παραλυμένος από την ταραχή του.

— Ζουλιέν! φώναξε πάλι. Είσαι τρελλός, πρόσθεσε με σιγανή φωνή.

Τό σύννεφο του καπνού, πιό πυκνό κατέβαινε προς τη διεύθυνσί του, και μικρές φλόγες φάνηκαν, γλύφοντας τη στέγη της δεξιάς πτέρυγος.

— “Ολα θά καοϋν! σκέφτηκε.

“Εκανε ένα θήμα προς τό σπίτι τών Μαρσενά. Πού λοιπόν ήταν ό Ζουλιέν; “Ο Άλθέρτος ένοιωσε τόν έαυτό του φριχτά μόνο μέσα σ' αυτόν τόν σκοτεινό κήπο, μπροστά σ'

αυτή την άγροικία πού καιγόταν, της οποίας ξεχώριζε τό κύριο οίκημα νά ρίχνη στον κήπο τη βαρειά του σκιά. “Εκει, μπρός σ' αυτό τόν τοίχο, τρεις νύχτες προητερα, ένας ίσκιος του είχε παρουσιαστή κάτω από τό παράθυρο της κάμαρής του.

Τά γαυγίσματα του σκύλου άνακατευόντουσαν τώρα με τά τριξίματα της πυρκαϊάς και σκέπαζαν όλους τούς άλλους θορύβους.

— Πού λοιπόν έπήγε ό Νεϋράκ; άναρωτήθηκε. Θέλησε νά τόν άκολουθήση και θγήκε με τη σειρά του από τόν κήπο, τραβώντας κατά μήκος του φράχτη.

“Ο Νεϋράκ ήταν κρυμμένος εκεί πέρα μέσα στο στενό περασμα πού σχηματιζόταν μεταξύ του σπιτιού τών Μαρσενά και του γειτονικού σπιτιού, μά ό Άλθέρτος δέν τόν είδε. Προχώρησε άργά.

“Ο διάδρομος ανάμεσα από τά δύο σπίτια ήταν τόσο στενός, ώστε έμοιαζε με τούννελ.

— Κύριε Νεϋράκ! φώναξε.

Δέν έλαβε καμιά άπάντησι. Τράβηξε ως τό δρόμο, μά δέν τόλμησε νά προχωρήση.

“Η πυρκαϊά φώτιζε τό χωράφι, άπέναντι στην άγροικία. “Ο δρόμος ήταν έρημος. Μονάχα οι θάμνοι πού θρισκόντουσαν από την άλλη άκρη του, ξεχώριζαν. “Ηταν τό μόνο μέρος, όπου μπορούσε νά καταφύγη κανείς.

— Μήπως θρίσκειται εκεί ό Νεϋράκ; Μήπως διάλεξε αυτούς τούς θάμνους ως παρατηρητήριο για νά επιβλέπη όλα γύρω;...

Μά μόλις έκανε αυτή τη σκέψη, κόλλησε ξεαφνα στον τοίχο. Κάποιος διευθυνόταν προς αυτόν και τίποτε δέν του έπέτρεπε νά υποθέση πώς ήταν ό Νεϋράκ.

“Ο άνθρωπος πέρασε μπροστά του χωρίς ό Άλθέρτος νά μπορέση νά τόν αναγνωρίση κι' άπομακρύνθηκε προς τό δρόμο.

Την ίδια στιγμή, ό σκύλος έπαψε για μερικά λεπτά νά γαυγίζει.

Αυτή ή σιωπή άνησούχησε τόν Άλθέρτο. Τί συνέβαινε τάχα εκεί κάτω; “Επειτα άκουσε έναν θόρυβο πού τόν είχε ξανακούσει... Θυμήθηκε... “Ηταν τό μούγκρισμα του Συρζέρ πού τό είχε άκούσει πρό δύο ώρων έξω από τό σπίτι του, καθώς τόν παραμόνευε με τόν Νεϋράκ.

(“Ακολουθεί)

Προσεχώς στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ή καταπληκτική ιστορία μιáς έπικής βασιλίσσας τών έλληνικών θουνών επί τουρκοκρατίας.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ